

QUAN LES PATUMS FAN PATAM, NOSALTRES... PATAPLIM !

Regirant papers vells en un arxiu històric hem descobert la crònica deguda a la ploma punyent de Jordi de Verntallat, el text de la qual reproduïm íntegrament per tal com hi narra uns fets que, bé que esdevinguts al segle XVè, tenen una vigència extraordinària i ensenyen que, com deia Harpo Marx, "la dialèctica paraflèutica del procés històric demostra que la gallina de dalt sempre caga la de baix, etc."

Cal assenyalar que les semblances que trobareu en aquesta crònica amb fets i persones reals del segle XXè són una coincidència molt coincident.

C R Ò N I C A I R A D A D ' U N A I R A M A L P A Ï D A

(Tal com li fou contada amb ets i uts i pèls i peluts per uns plagues collonuts a l'escriba Jordi de Verntallat)

D'un país minoritari tocaren pirandó i anaren a raure a la terra de la Diàspora, on continuaren tocant el tambor tot menjant mel i mató. Foren a la fi armats cavallers després de vetllar les armes al pati del Castell. I es tornaren feudals amb tots els pèls i senyals.

Volgueren disposar de les voluntats dels altres residents que no tenien béns, els quals se la campaven menjant pa i arengada tot fent minoritària cultura en una sala i alcuva.

El cavaller Nap Bul remenava les cireres del Castell. Un dia li picà una puça al clatell quan s'assabentà que els residents plebeus feien minoritària cultura en aquella sala i alcuva. I tocaren els clarins i escampà als quatre confins la gran nova que rebé a través de secrets pergamins: els plebeus de la cultura, que deien que feien obra, sens dubte eren de l'"Apus".

Un jorn s'aclarí el tacus, car allò que en deien "Apus" era una orde de cavalleria que res no tenia a veure amb la minoritària cultura, ans més a prop hi eren ells, feudals amb pèls i senyals, d'aquella orde de Camí Ral. Vet aquí que els plebeus de la cultura, amb la seva obreta, els anaven fent la punyeta.

DE COM EL CAVALLER ROCA PELADA LI TRAGUÉ EL SETIAL DEL CUL AL CAVALLER NAP BUL

El setial del Castell fou ocupat per un feudal ecumènic: el cavaller Roca Pelada, qui amb relacions ben cordials anà aplegant al seu voltant tot de capelletes amicals. Per tots els camins possibles, menys pel més dreturer, cercà l'apropament dels plebeus de la cultura, els únics rebecs que no vinclaren l'esquena a la magna potestat. Amants de la llibertat i enemics de dictadors i centralismes oprobiosos, servaren llur independència, i hagueren d'escoltar estoics les frases més demagògiques i els insults més solapats, i foren també acusats d'adoptar actituds intemperants i esquerpes.

ON HOM NARRA L'ARRIBADA TRIOMFAL DEL TROBADOR
CANTAFORT A LA TERRA DE LA DIÀSPORA

Un bon jorn els plebeus de la cultura invitaren el trobador Cantafort, prou conegut a tot el país minoritari pel seu art i pels obstacles que li posava l'Opressor (feudal de llengua estrangera que volia imposar-la a totes les terres que dominava) i per les prohibicions de què era víctima. I Cantafort arribà a la Diàspora i cantà lliurement, però no s'apropà al Castell, on, d'altra banda, no fou mai invitat, car el cavaller Roca Pelada de tant seure en un setial s'havia cregut que era un General a qui tot déu havia de retre pleitesia, i esperava, molt babau, que el trobador es fiqués al cau.

DE COM QUI ACUSAVA ELS PLEBEUS DE LA CULTURA D'ADOPTAR
ACTITUTS INTEMPERANTS, AMB UN ESCLAT ESCLERÒTIC, DE
CARACTER DESPÒTIC, UN BÀNDOL FÉU PREGONAR

Privat que fou el cavaller Roca Pelada de compartir els mèrits d'aquells plebeus nyèbits, escopí tota la mala bava en un bàndol que és una collonada. Amb mots que reflecteixen una bufa mental colossal, tergiversa els fets (la tergiversació sempre ha estat una actitud centralista, ha dit el prohò Esculldú) i diu en l'esmentat pregó que els empresaris de la sala "on es va veure obligat d'actuar" en Cantafort (això d'"obligat" és una pressuposició de la ment màgica del cavaller del pregó) "sollicitaren la sala" del Castell per tal que en Cantafort "pogués actuar en el marc que, òbviament, li corresponia per dret propi" (!) Resulta del tot estrany que els empresaris que contractaren la seva sala als plebeus de la cultura (car si contractaren la seva sala per què n'havien de sollicitar una altra?) haguessin procedit de forma tal sense el consentiment dels contractadors. Però encara diu més el bàndol: "Dissortadament, les persones que, segons ells, el varen "contractar", es negaren rotundament que en Cantafort pogués cantar en el nostre teatre". D'aquesta frase hom en pot deduir que aquell qui l'ha redactada dubta que les persones del cas haguessin contractat en Cantafort i, ensems, afirma que aquestes persones es negaren rotundament que cantés a la sala del Castell. En quin cap cap que si les persones en qüestió no l'haguessin "contractat" poguessin tenir autoritat per negar-se a què cantés al Castell?

Els plebeus de la cultura, però, narraren aquesta història a l'escriba Jordi de Verntallat per deixar ben clara la situació i ben alt el nom del trobador, i amb paraula clara i gest auster afirmaren que ells mai no es negaren rotundament a res que ningú mai no els demanà i que el trobador Cantafort és lliure de fer (contractat o no contractat) el que li roten els collons.

MORALITAT: La guineu quan no les pot haver diu, amb tonada de tango, que ha estat objecte d'una "pobreta entremaliadura". I volent retratar queda, òbviament, retratada.

D'aquest manuscrit de Jordi de Verntallat se n'han fet prou còpies per als residents minoritaris més majoritaris de la Diàspora, per tal que sàpiguen de què va.